

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: **A. M.**
zastoupen JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem
se sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2017, č. j. KUKHK-13164/DS/2017/SR

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2017, č. j. KUKHK-13164/DS/2017/SR, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 18.095 Kč, k rukám JUDr. Ing. Ondřeje Horázného, advokáta se sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha 3, do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět žaloby

1. Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále i jen „*správní orgán*“) ze dne 22. 2. 2017, sp. zn.

2016/5803/SPR/CHAB, č. j. 19103/2017, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit dne 2. 7. 2016 v 11:48 hodin na silnici č. II/296 v obci Horní Maršov – Temný Důl u zastávky BUS Veselý Výlet ve směru jízdy na obec Pec pod Sněžkou, kdy jako řidič osobního motorového vozidla zn. Škoda Superb, registrační značky x, měl předjíždět osobní motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, registrační značky x, a to na přechodu pro chodce vyznačeném dopravní značkou IP6 a V7 „Přechod pro chodce“, tedy v místě, kdy to je obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a současně uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců ode dne nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí a dále též povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě nejprve shrnul průběh předcházejícího přestupkového řízení. Konstatoval, že žalované rozhodnutí není prvním rozhodnutím v dané věci. Správní orgán jej totiž již rozhodnutím ze dne 17. 10. 2016, č.j. 117000/2016, spisová zn. 2016/5803/SPR/CHAB, uznal vinným z daného přestupku. Na základě žalobcova odvolání ale bylo toto prvoinstanční správní rozhodnutí rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 1. 2017, č. j. KUHKKH-39759/DS/2016/SR, zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k novému projednání. V něm správní orgán vydal dne 22. 2. 2017 pod sp. zn. 2016/5803/SPR/CHAB, č. j. 19103/2017, nové rozhodnutí, kterým žalobce opět uznal vinným ve stejném rozsahu. Žalobce podal odvolání i proti tomuto druhému prvoinstančnímu rozhodnutí, o němž žalovaný rozhodl právě žalovaným rozhodnutím, tedy zamítl je a rozhodnutí potvrdil. Poté žalobce rozvedl jednotlivé žalobní body.
3. Předně namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci s tím, že správní orgán sice vyjmenoval v rozhodnutí několik důkazů, které k věci zajistil, ale své rozhodnutí opřel pouze o jediný důkaz, kterým byl videozáznam Policie ČR. Z videozáznamu přitom nelze učinit jednoznačný závěr, že pachatelem přestupku je žalobce, a to i proto, že došlo k přepínání mezi dvěma kamerami a vozidlo údajného pachatele nebylo nepřetržitě zachyceno v záběru. Podle žalobce správní orgán nezajistil další důkazy potřebné k jednoznačnému určení pachatele přestupku, tedy nepostavil najisto, zda žalobce je skutečně subjektem projednávaného přestupku.
4. Žalobce dále namítal nesprávný a nezákonný postup správního orgánu v řízení o přestupku. Konstatoval, že žalovaný svým prvním rozhodnutím zrušil první rozhodnutí správního orgánu podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a vrátil mu věc k novému projednání se závazným právním názorem. Z postupu správního orgánu však nelze seznat, že by ten věc znovu projednal, neboť v ní jen znovu vydal rozhodnutí, nic víc. V uvedeném žalobce spatřoval porušení svého práva na obhajobu a spravedlivý proces.
5. A žalobce pokračoval s tím, že správní orgán byl při svém opětovném rozhodování vázán na základě § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu právním názorem odvolacího orgánu uvedeným v rozhodnutí žalovaného č.j. KUKKKH-39759/DS/2016/SR. Odvolací správní

orgán se zde ztotožnil s odvoláním žalobce a uvedl, že „*správní orgán bez jakýchkoli pochybností neprokázal, že vozidlo zaznamenané na videozáznamu je totožné s vozidlem, které následně bylo zastaveno. K tomu by měly posloužit svědecké výpovědi policistů, příp. řidiče vozidla Škoda Octavia, RZ: x a jeho spolujedoucího*“. Odvolací správní orgán konstatoval, že provedené dokazování správním orgánem nebylo dostatečné a měl by provést nové důkazy. Správní orgán se tímto právním názorem odvolacího správního orgánu neřídil a rozhodl v rozhodnutí č.j. 19103/2017, spisová zn. 2016/5803/SPR/CHAB, o vině opět na základě stejných důkazů, které byly odvolacím správním orgánem předtím označeny jako nedostatečné.

6. Nerespektování závazného právního názoru je podstatnou vadou řízení, která má vliv na zákonnost rozhodnutí, a to bez ohledu na to, jak se k tomu následně účelově staví žalovaný. Žalobce v této souvislosti namítal, že mu bylo upřeno právo vyslýchat svědky a klást jim otázky a že byl správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Kromě policistů přitom existovalo několik dalších svědků, kteří mohli být ve věci vyslechnuti. Žalobce nebyl nijak vyrozuměn o tom, že by se nějaké ústní jednání konalo, ani nebyl vyzván k seznámení se s podklady, vyjádřit se k nim a navrhopvat důkazy. Přesto správní orgán ve výroku rozhodnutí tvrdí, že ústní jednání proběhlo, neuvádí však, kdy k tomu mělo dojít. Zdá se tedy, že ústní jednání proběhlo bez přítomnosti žalobce, k čemuž však nebyly splněny podmínky.
7. Žalovaný ukončil žalobu výčtem základních zásad činnosti správních orgánů a dalších ustanovení správního řádu, která měla být orgány veřejné správy zúčastněných na řízení porušena (§ 2 odst. 4 – řešení, které správní orgán přijal, rozhodně není v souladu s veřejným zájmem, § 3 – zásada materiální pravdy, když k odstranění pochybností mělo sloužit právě dokazování spojené s výsledkem svědků, § 4 odst. 3 – žalobce nebyl vyrozuměn o žádném úkonu správního orgánu, § 4 odst. 4 žalobci bylo znemožněno uplatnění práv a oprávněných zájmů, § 7 – rovnost zbraní byla nepochybně narušena, když správní orgán vydal rozhodnutí bez jakéhokoli upozornění, § 36 odst. 1 – žalobce sice byl oprávněn navrhopvat důkazy a činit návrhy až do vydání rozhodnutí, avšak díky protiprávnímu postupu správního orgánu nevěděl, do kdy tak může učinit, § 36 odst. 3 – správní orgán nedal žalobci žádnou příležitost k uplatnění práva vyjádřit se k podkladům a § 90 odst. 1 písm. b) – porušení tohoto ustanovení sice žalovaný rozpoznal, avšak jeho důsledky bagatelizoval a pokusil se je zhojit (tvrzení o opětovném vyhodnocení a popisu audiovizuálního záznamu). Dále namítal porušení zákon o přestupcích, konkrétně § 73 odst. 2 (žalobci bylo upřeno právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky) a § 74 odst. 1 (v rozhodnutí je zmíněno ústní jednání, o kterém žalobce nebyl vyrozuměn. Pokud tedy proběhlo, bylo to v rozporu se zákonem. Pokud neproběhlo, je hrubou vadou to, že proběhnout mělo.).
8. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval žalované rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu, jež mu předcházelo, zrušit.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 12. 9. 2017. Odkázal se v něm ohledně žalobních námitek na odůvodnění žalovaného rozhodnutí s tím, že se v něm věci podrobně zabýval. Poté popsal průběh přestupkového řízení, přičemž konstatoval, že

dospěl k závěru, že z pořízeného videozáznamu je dostatečně prokázáno, že žalobce byl řidičem označeného vozidla a vztahuje se na něj povinnost nést sankci za spáchaný přestupek. Tvrzení žalobce, že přestupek nespáchal, aniž by dokázal vysvětlit, že přestupek byl spáchán prostřednictvím jeho vozidla a jeho dokladů, označil odvolací správní orgán za nevěrohodné.

10. Podle žalovaného správní orgán I. stupně identifikoval vozidlo na pořízeném videozáznamu pomocí základních markantů, jako jsou paprsková litinová kola, podélné střešní nosiče a stříbrné lemování oken. Hlídka policie označila žalobce za řidiče předmětného vozidla. Provedené důkazy postačovaly ke spolehlivému závěru, že řidičem předmětného motorového vozidla byl žalobce.
11. K námitce žalobce, že nabyt informován o ústním jednání, žalovaný konstatoval, že ve svém rozhodnutí v uvedené věci ze dne 23. 1. 2017 uvedl, že správní orgán I. stupně se v novém řízení vypořádá s námitkami žalobce a přezkoumatelným způsobem je odůvodní. Správnímu orgánu nevznikla povinnost provést ve věci ústní jednání a doplnit dokazování, proto žádné ústní jednání neproběhlo. Zjištěné nedostatky se týkaly odůvodnění rozhodnutí a byly důvodem pro zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal.
12. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce uvedl v žalobě námitky, které bylo možno uplatnit již v rámci odvolacího řízení, kdy by žalovaný měl možnost se s nimi řádně vypořádat. Žalobce podal v zákonné lhůtě odvolání, v němž bylo uvedeno pouze tolik, že nabyly respektovány základní zásady činnosti správních orgánů a nebyl respektován závazný názor odvolacího orgánu.
13. Žalovaný uzavřel své vyjádření k žalobě tím, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným, a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Navrhoval proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Replika žalobce k vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalobce ještě reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě replikou ze dne 24. 4. 2019. Uvedl v ní, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 23. 1. 2017 zadal správnímu orgánu srozumitelně a jasně úkol, že je třeba bez pochybností prokázat, kdo byl řidičem předmětného vozidla. K tomu měly posloužit svědecké výpovědi. Dále měly být doplněny důvody o závěrech ohledně formy zavinění. Žalovaný dále vytýká žalobci, že pouze neurčitě upozornil na nedostatky, aniž by je specifikoval, žalobce má však za to, že vady byly natolik závažné, že jejich konkretizace byla zbytečná a žalovaný je měl odhalit sám na první pohled. Nerespektování závazného názoru žalovaného je podle žalobce natolik zásadní nezákonnost, že na ni žalovaný byl povinen reagovat i bez upozornění. A žalobce pokračoval s tím, že:

„Pokud jde o věrohodnost či nevěrohodnost tvrzení žalovaného, k tomu lze jen opět připomenout, že bez provedení důkazů, uložených samotným žalovaným správnímu orgánu, se jedná o spekulaci ničím nepodloženou. Stejně tak odmítnutí provedení důkazů, které uložil správnímu orgánu žalovaný lze považovat za výraz svévole. Je obtížné akceptovatelné, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 23.1.2017 tvrdí, že správní orgán totožnost vozidla neprokázal

a tentýž žalovaný najednou bez provedení dokazování tvrdí, že z videozáznamu je prokázáno, že žalovaný byl řidičem předmětného vozidla.

K tvrzení ohledně ústního jednání žalobce připomíná, že z textu rozhodnutí správního orgánu ze dne 22.2.2017 vyplynulo, že věc byla projednána podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy „O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.“. Žalobce nic neodmítl a ani předvolán nebyl. Pokud měly být prováděny nějaké důkazy, správní orgán měl za povinnost o tom žalobce vyrozumět. Tvrzení žalovaného o tom, že správní orgán neměl za povinnost provést ústní jednání je v tomto ohledu poněkud absurdní. S námitkami žalobce navíc nebylo možné se přezkoumatelně vypořádat a zjistit takový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti bez doplnění dokazování.

Pokud jde o žalobní námitky, které podle žalovaného mohly být uplatněny v rámci odvolání, k tomu v návaznosti na předchozí tvrzení žalobce konstatuje, že očekával s ohledem na zásadní vady postupu správního orgánu zrušení rozhodnutí a vrácení k novému projednání. K tomu bohužel nedošlo, proto tyto námitky uplatňuje žalobce nyní v řízení u soudu.“

IV. Jednání krajského soudu

15. Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 3. 5. 2019. Zástupci účastníků řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Zástupce žalobce zdůraznil, že jediným důkazem, na základě něhož bylo ve věci rozhodováno, je policejní videozáznam, kterému vytýkal, že z něho není patrné, že by se žalobce daného přestupku dopustil. Poukazoval na to, že je záznam složen ze záběrů na dvou kamerách a nezaznamenává bez přerušení jízdu předmětného vozidla, kdy uplynul značný časový úsek, v němž bylo vozidlo mimo dohled policie. Tvrdil, že žalobce vjížděl z odstavné plochy pozemní komunikace po pravé straně mimo zorné pole policejní kamery. První vizuální kontakt policie se žalobcem nastal až následně poté, co se policejní vozidlo rozjelo za vozidlem, které spatřilo ze svého stanoviště na parkovišti.
16. Žalobce dále namítal, že prvoinstanční správní orgán nerespektoval právní názor žalovaného v tom směru, že nedoplnil důkazní řízení o výsledky svědků, ať už policistů či osob jedoucích ve stříbrné Octavii. Podle žalobce tak nebyly provedeny všechny důkazy potřebné k tomu, aby bylo možno jednoznačně rozhodnout o jeho vině.
17. Poté, co žalovaný poprvé zrušil prvoinstanční správní rozhodnutí, žalobce očekával, že bude ve věci nové jednání a že se bude moci k věci znovu vyjádřit. Žádné takové jednání se však neuskutečnilo, přičemž nepochybně muselo být prováděno nové důkazní řízení, a to minimálně přehráním zmíněného videozáznamu. Odkázal přitom i na své námitky v prvním z odvolání ohledně videozáznamu.
18. Zástupce žalovaného se odkázal na již podané vyjádření k žalobě ze dne 12. 9. 2017.
19. Po sdělení podstatných okolností dané věci provedl krajský soud důkaz přehráním videozáznamu, na němž je zachycena pozice policejní hlídky v policejním autě na kontrolním stanovišti v obci Horní Maršov- Temný Důl na silnici č. II/296 u zastávky BUS, kde mělo vozidlo žalobce předjíždět jiné motorové vozidlo na přechodu pro chodce a následně jízda policejního vozidla za vozidlem, které se mělo dopustit vpředu uvedeného přestupku. Účastníci jednání přistoupili k PC, na němž byl videozáznam přehráván. Bylo zjištěno následující:

20. V čase 11:48:31 byl videozáznam zastaven a zástupce žalobce k němu uvádí (je to těsně předtím, než by vozidlo zmizelo ze záběru): Není vidět SPZ vozidla a není vidět, kolik osob se nachází ve vozidle. Dále uvádí, že v čase 11:48:36, kdy se policejní vozidlo pohnulo, nejsou na komunikaci žádná vozidla vidět. V čase 11:48:40, tedy v okamžiku záběru přední kamery, nejsou na komunikaci vidět žádná vozidla. V čase 11:48:54 předjíždí policejní vozidlo v rozhodnutí zmiňovanou Octavii a zároveň je v tomto čase vidět po její pravé straně odstavnou plochu, z níž žalobce vyjížděl se svým vozidlem. Tento prostor odstavné plochy nebyl v záběru přední kamery po otočení policejního vozidla; případně by nebylo vidět skrz stříbrné vozidlo, co se odehrává. Teprve v čase 11:48:59 policie zaznamenala vozidlo žalobce, aby ho následně v čase 11:49:17 zastavila. Po dobu od času 11:48:31 do času 11:48:59, tedy po dobu 28 sekund nebylo v záběru vidět žádné černé vozidlo.
21. Pověřený zástupce žalovaného k věci uvedl po shlednutí videozáznamu, že se plně odkazuje na odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 22. 2. 2017. Žádné připomínky či vyjádření k němu zástupce žalobce neučinil.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

22. Žalované rozhodnutí nebylo prvním rozhodnutím, jímž žalovaný v dané přestupkové věci rozhodl. Předcházelo mu totiž již jeho rozhodnutí ze dne 23. 1. 2017, č. j. KUKHK-39759/DS/2016/SR, kterým žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu vydané v téže přestupkové věci dne 19. 10. 2016 pod sp. zn. 2016/5803/SPR/CHAB, č. j. 117000/2016, jímž už byl žalobce jednou uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7. zákona o silničním provozu, tedy ze spáchání téhož přestupku, který je i nyní předmětem soudního přezkumu. Jinými slovy, v obou případech rozhodování žalovaného byl předmětem správního řízení jeden a tentýž přestupek.
23. Žalobce podal proti prvnímu z rozhodnutí správního orgánu dne 19. 10. 2016, sp. zn. 2016/5803/SPR/CHAB, č. j. 117000/2016, velmi obsáhlé odvolání, a to na celkem 10 stránkách. Jeho ústřední námitkou bylo tvrzení, že se za vinu mu kladeného přestupku nedopustil, že nebyl jeho subjektem, což zároveň podrobně vysvětloval na pozadí provedených důkazů. Důkazy spočívající v obstarání výtisku mapy s místem spáchání přestupku, pořízeného na www.mapy.cz, a mapy pohledu na dopravní značku IP 6 a V7, pořízeného na www.google.cz/maps, přitom označil za nic nevypovídající o daném přestupkovém jednání. A dlužno mu přisvědčit.
24. Pokud jde o videozáznam, tak ten podle žalobce svědčí pouze o tom, že jeho vozidlo bylo zastaveno na blíže neurčeném místě, z něhož posléze vystoupil. Rozhodně tento důkaz neosvědčuje podle žalobce, že by daný přestupek spáchal. Z uvedeného je však zřejmé, že stěžejním důkazem byl a stále je audiovizuální záznam pořízený policií, který podle správních orgánů zúčastněných na řízení prokazuje, že žalobce se svým osobním vozem předjížděl na přechodu pro chodce další osobní automobil. Žalobce tuto skutečnost popírá s tím, že muselo předjíždět třetí vozidlo.
25. Jak již uvedeno výše, o odvolání žalobce proti tomuto prvoinstančnímu správnímu orgánu, rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 1. 2017, č. j. KUKHK-39759/DS/2016/SROV. Jak je z něho zřejmé, žalovaný do jeho odůvodnění transformoval podstatnou část vpředu uvedeného odvolání žalobce (viz str. 4 až 12 odůvodnění rozhodnutí, odstavce II.a/ až II./). Zároveň jako odvolací orgán konstatoval,

že se ztotožňuje s odvolacími námitkami v tom, že správní orgán neprokázal bez jakýchkoliv pochybností, že vozidlo zaznamenané na videozáznamu je totožné s vozidlem, které bylo následně zastaveno. Výslovně přitom uvedl, že měl k tomu správní orgán použít svědecké výpovědi policistů, případně řidiče vozidla Škoda Octavia, registrační značky x a jeho spolucestujícího. Tím správnímu orgánu vzkázal, že dosud opatřené důkazy k prokázání viny žalobce nestačí, že je třeba dokazování doplnit v uvedeném směru. A dodal, že prvoinstanční správní orgán bude respektovat jeho právní názor.

26. Skutečnost ovšem byla taková, že se správní orgán právním názorem žalovaného neřídil, když v dalším řízení neprovedl výslech žádné z osob zmiňovaných žalovaným a bez jakéhokoli doplnění důkazního řízení ve věci znovu dne 22. 2. 2017 rozhodl pod sp. zn. 2016/5803/SPR/CHAB, č.j. 19103/2017. Přitom mu byla věc vrácena žalovaným k novému projednání s právním názorem, jímž se byl správní orgán povinen řídit. Namísto toho si však správní orgán vystačil znovu jen s oním videozáznamem, který nově převyprávěl, přičemž je s podivem, že nedokázal dříve již žalovaný. O tomto úkonu navíc správní orgán žalobce nikterak neinformoval, tedy mu ani nesdělil, že nebude provádět doplnění dokazování v intencích právního názoru žalovaného, jímž byl žalovaným zavázán. Správní orgán dokonce ani nedal před novým rozhodnutím ve věci žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (viz § 36 odst. 3 správního řádu), když mu byla věc vrácena k novému projednání. Žalobce tak o dalším průběhu řízení vůbec nic nevěděl. **V následném odvolání proto žalobce namítal, že i toto druhé rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu bylo vydáno v rozporu se zákonem, když v něm správní orgán nerespektoval základní zásady činnosti správních orgánů a právní názor žalovaného.** Tedy především to, byť to žalobce v odvolání výslovně nezmínil, k čemu byl správní orgán zavázán právním názorem žalovaného, tedy že nebyly provedeny v řízení před správním orgánem výslechy policistů, respektive dalších osob, o nichž se žalovaný v předcházejícím zrušujícím rozhodnutí zmiňoval, Přitom, jak se ukázalo i v řízení před krajským soudem, takový důkaz byl pro prokázání viny žalobce nezbytný. Žalovaný však v žalovaném rozhodnutí přistoupil k věci natolik povrchně, že z něho nelze vůbec zjistit, co jej vedlo ke změně názorů na věc, když se skutkový stav věci nezměnil, když zůstal stejný jako v době, kdy vyslovil, že videozáznamem vinu žalobce nelze prokázat. I pro něho přitom platí zásada materiální pravdy, které se nemohl zvláště v přestupkovém řízení, které je svojí povahou řízením trestní povahy, zbýt pouhým odkazem na obsah odůvodnění podaného odvolání.
27. Žalobce daný postup napadal s tím, že o jeho vině bylo rozhodnuto na základě jediného důkazu, policejního videozáznamu, brojil proti jeho složení ze záběrů dvou kamer a zejména proti tomu, že není zaznamenána jízda jeho vozidla vcelku, že je tam časová prodleva, přičemž setrval na tom, že na komunikaci vjížděl z odstavné plochy po pravé straně pozemní komunikace, mimo zorné pole policejní kamery, jak je zaznamenáno v protokolu z jednání krajského soudu. Zdůrazňoval, že se správní orgán neřídil právním názorem žalovaného a nedoplnil tak jediný důkaz o jeho vině výslechy uvedených osob dle žalovaného. Jak při jednání krajského soudu uvedl, očekával, že správní orgán nařídí nové jednání, kde se bude moci k věci vyjádřit, Avšak nestalo se tak.
28. Krajský soud dospěl po přehrání videozáznamu k závěru, že záznam předmětného přestupku (předjíždění na přechodu pro chodce) policejní kamerou je neprůkazný, když zaznamenanému vozidlu tmavé barvy (spíše černé – tedy jiné, než hnědé metalické) není

čitelná registrační značka a vozidel takového typu a se stejnou výbavou je v silničním provozu nepočítaně. Tedy vozidel podobných vozidlu ve vlastnictví žalobce. Za stávající skutkové situace tak nelze vyloučit, že vozidlo žalobce mohlo vyjet z odstavné plochy vpravo po směru jízdy na pozemní komunikaci v době, kdy se policejní vozidlo rozjíždělo za vozidlem, které je zaznamenáno na videozáznamu, že došlo k záměně vozidel, v důsledku čehož bylo zastaveno žalobcovo vozidlo jako první policií dojeté, namísto vozidla, které policie stíhala.

29. V přezkoumávané existuje pouze jeden usvědčující důkaz (videozáznam), tzv. „*privilegovaný důkaz*“, a za takovéto situace je nutné vždy pečlivě zkoumat, zda tento skutečně nadevší pochybnost prokazuje spáchání skutku, který je žalobci kladen za vinu. Pečlivým zkoumáním je míněno právě to, že sám správní orgán zjistí, zda tento důkaz je schopen získat praktickou jistotu o spáchání skutku, a protože tomu tak v přezkoumávaném případě není, jak se ukázalo přehráním videozáznamu při jednání krajského soudu, bylo nezbytné provést další dokazování, jak ostatně i žalovaný konstatoval. A to prvotně výslechy svědků, k nimž žalovaný žalobce zavázal. Nejprůběhavějším by přitom byl nepochybně výsledek řízení řidiče vozidla Škoda Octavia, registrační značky x, který byl rovněž zastaven policií spolu se žalobcem, neboť ten musel být s vozidlem, které jej předjelo, v očním kontaktu. Žádné jeho vyjádření k věci však ve správním spisu není. Nezajistila ho ani policie, ani správní orgány zúčastněné na řízení formou svědeckého výslechu.
30. K obdobné situaci se vyjadřoval Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 299/06: „*Taková důkazní situace, kdy existuje pouze jediný usvědčující důkaz, je z poznávacího hlediska nesnadná a obsahuje v sobě riziko možných chyb a omylů. Ústavní soud již ve své předchozí judikatuře opakovaně vyslovil požadavek, že v takových případech musí být věnována mimořádná pozornost důkladnému prověření tohoto jediného usvědčujícího důkazu a takový důkaz musí být mimořádně pečlivě hodnocen [srov. např. nálezy sp. zn. IV. ÚS 37/03, Sbírka nálezu a usnesení Ústavního soudu (dále jen "Sb. n. u."), svazek 33, nálezy č. 81]. Orgány činné v trestním řízení jsou povinny vyvinout všemožné úsilí, aby tento jediný usvědčující důkaz byl pokud možno doplněn jinými, byť třeba nepřímými důkazy. Taková povinnost pro ně vyplývá ze zásady ofi ciality a ze zásady vyhledávací (§ 2 odst. 4 a 5 trestního řádu), podle níž orgány činné v trestním řízení jsou povinny samy provádět další potřebné a dostupné úkony tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 trestního řádu)“.* (obdobně též III. ÚS 1624/09 či II. ÚS 175/06).“
31. Dále Ústavní soud uvedl, že „*Z principu presumpce neviny (§ 2 odst. 2 tr. řádu) kromě pravidla, podle něhož musí být obviněnému vina prokázána, plyne rovněž pravidlo in dubio pro reo, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného*“ [např. Nálezy sp. zn. III. ÚS 1624/09, II. ÚS 175/06 či III. ÚS 299/06]. Krajský soud takové pochybnosti shledal, jak uvedl výše.
32. Nezbyvá tak, než uzavřít, že správní orgán prvního stupně zjistil skutkový stav věci v rozsahu, z něhož nelze jednoznačně dojít k závěru, že žalobce porušil zákon způsobem, který je mu kladen za vinu a za který byl potrestán. Žalovaný poté tento skutkový stav bez dalšího převzal, byť jej předtím odmítal. Tato vada rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se pak plně projevila při poměrování věci zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, zakotvenou zejména v ustanovení

§ 3 správního řádu, podle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Naplnění zásady materiální pravdy totiž vyžaduje, aby skutková stránka věci byla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zejména zásad legality (zákonnosti), přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Pouze v takovém případě je možno považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný. Zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu je pak třeba klást v rámci řízení o uložení pokuty za protiprávní jednání, které je zahajovaného z úřední povinnosti (ex officio), jako jedné ze základních forem správního trestání.

33. Žalovaný tedy v důsledku svých procesních pochybení nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když nevěnoval náležitou pozornost privilegovanému důkazu, takže je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dlužno přitom poznamenat, že zástupce žalovaného při jednání krajského soudu tvrzení žalobce v podstatě nijak nerozporoval, např. námitku výjezdu z odstavné plochy, když se pouze odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které ale tuto možnost vůbec neřeší. Z jeho odůvodnění není také zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce, že správní orgán nerespektoval závazný právní názor odvolacího orgánu (žalovaného). Tím dále porušil zejména ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu (vypořádání se se všemi odvolacími námitkami), potažmo ustanovení o řízení před správním orgánem, které v důsledku toho mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
34. Vzhledem k tomu krajský soud ve výroku I. tohoto rozsudku zrušil žalované rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a písm. c) s.ř.s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (viz § 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm žalovaný odstraní vytýkané nedostatky a ve věci znovu rozhodne. Žalovaný přitom bude vázán právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI. Náklady řízení

35. Výrok II. tohoto rozsudku o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, a proto mu krajský soud přiznal náhradu nákladů řízení. Ta spočívala v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši **3.000 Kč** a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, stanovených ve vyhlášce č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Náklady sestávaly ze tří úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu) po 3.100,- Kč, celkem **9.300 Kč**, k tomu přináleží nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300,- Kč, celkem **900 Kč** (viz § 9 odst. 4 písm. d/ a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Dále zástupci žalobce přísluší náhrada cestovních výdajů, a to za cestu ze sídla jeho advokátní kanceláře v Praze k procesnímu soudu v Hradci Králové a zpět osobním motorovým vozidlem tovární zn. AUDI, reg. značky x, za celkem ujetých 252 km ve výši **1.775 Kč** (viz § 13 odst. 1 advokátního tarifu) a náhrada za promeškaný čas touto cestou ve výši **500 Kč** za 5 půlhodin po 100,- Kč (viz § 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu). Celkem by tak žalobci příslušela náhrada nákladů řízení ve výši 15.475,-Kč. Protože je ale zástupce žalobce plátcem DPH, byly

jeho odměny a náhrady povýšena o hodnotu této daně (§ 14a advokátního tarifu), která činí 2.620,-Kč. Dohromady tedy činí náklady řízení úspěšného žalobce částku **18.095 Kč**.

36. Žalobce uplatňoval náklady řízení za celkem 9 úkonů právní služby, z nichž byly krajským soudem uznány oprávněnými pouze 3 výše uvedené. Blanketní žalobu a její doplnění považoval krajský soud za jeden úkon a ničím jiným ani dohromady nebyly. Štěpení žaloby tímto způsobem je krom toho nejen pro soud zatěžující, když musí žalobce (jeho právního zástupce) vyzývat k doplnění blanketní žaloby, ale šlo by i o nekorektní přístup vůči neúspěšnému účastníkovi řízení, protože by se mu tímto obcházením zákona zcela neodůvodněně navyšovaly náklady řízení. Stejně tak nebylo možno uznat za úkon právní pomoci pouhé sdělení zástupce žalobce o jedné větě, že nesouhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez jednání. Nehledě na to, že tuto skutečnost bylo možno uvést již v žalobě, jak to běžně zástupci účastníků dělají. Pokud zástupce žalobce účtoval náhradu za další poradu s klientem dne 15. 7. 2017, tedy v době, kdy vlastně ještě ani nebyly známy žalobní body, když k doplnění blanketní žaloby došlo až 14. 8. 2017, nebyla odůvodněna nezbytnost této porady, nehledě na to, že šlo evidentně o úkon spadající pod § 11 odst. 1 písm. b) – první porada s klientem, když ta dříve provedena nebyla, o čemž svědčí právě podaná blanketní žaloba. Krajský soud neuznal ani náklady za údajnou další poradu s klientem dne 23. 4. 2019, stejně jako repliku k vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 24. 4. 2019, když ta již nevnesla do věci žádné nové skutečnosti, které by nebyly známy. Na vrcholu žebříčku přemrštěnosti těchto požadovaných a neuznaných nákladů řízení je pak návrh na přiznání nákladů řízení i za zaslanou specifikaci nákladů řízení krajskému soudu, když ty nebyl zástupce žalobce schopen konkretizovat již při jednání krajského soudu dne 3. 5. 2019.
37. Krajský soud uložil zaplatit vyčíslené náklady k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta . viz § 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s..

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 10. května. 2019

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce